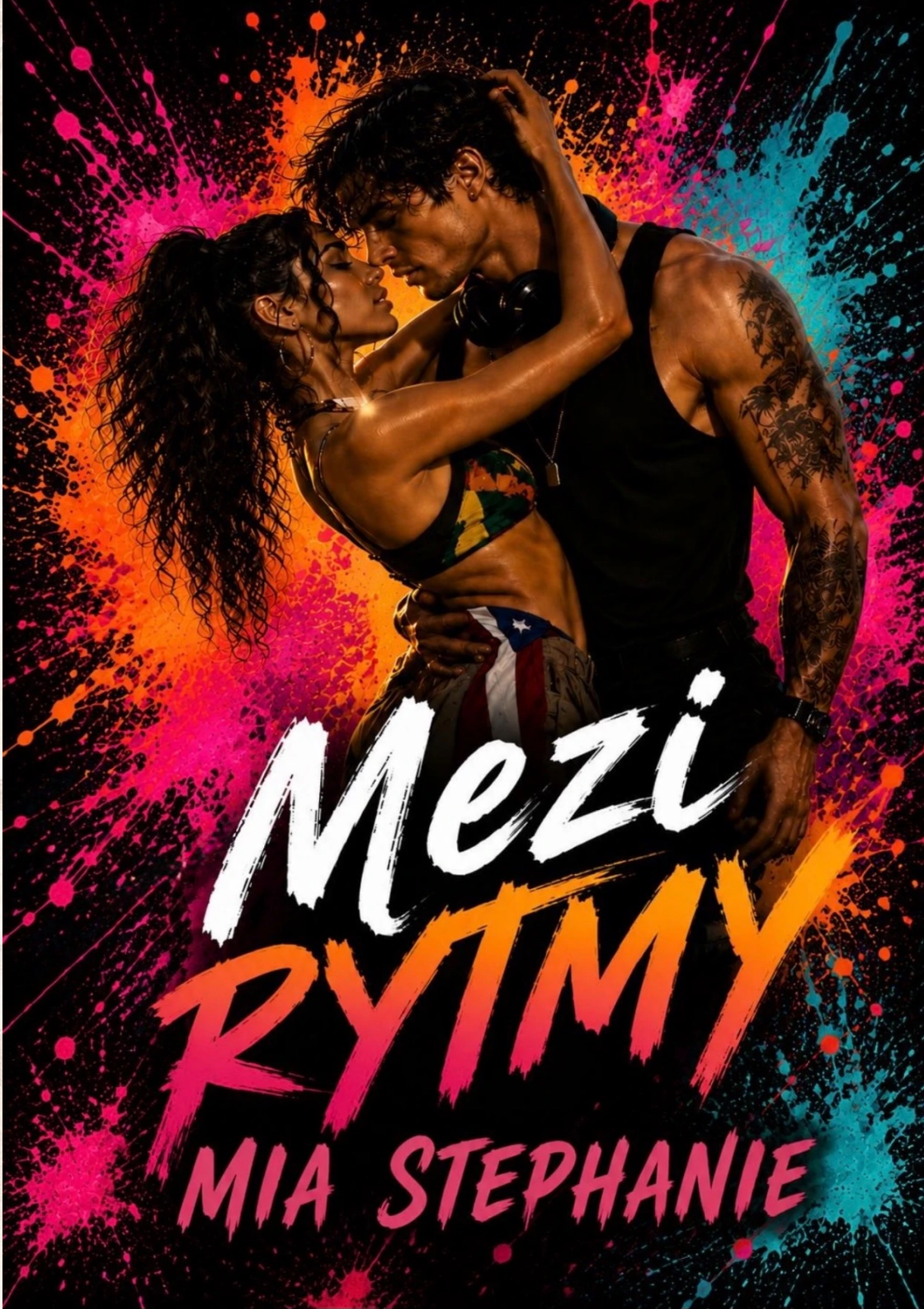

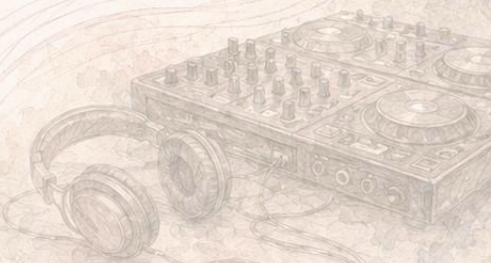

Mezi RYTMY

MIA STEPHANIE

MEZI RYTMY

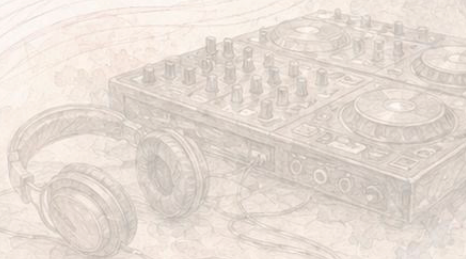
Mia Stephanie

Anotace

Loret žije tancem. Hip hop a latina jsou celý její svět. Když ji zradí člověk, kterému bezmezne věřila, je nucena opustit domov a začít znovu v Riu de Janeiru.

Tam poznává charismatického DJ, který žije hudbou stejně naplno jako ona tancem. Od prvního setkání mezi nimi létají jiskry – ale rozhodně ne ty romantické. Čím víc je však osud nutí být spolu, tím těžší je ignorovat to, co mezi nimi pomalu vzniká. Jenže minulost se nikdy nevzdává a někdy stačí jediná chyba, aby zničila i to, co se zdálo být skutečné

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 17. knihu v edici Secret Press

Autor © Mia Stephanie

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

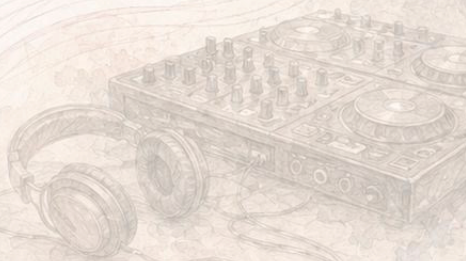
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-67-0 PDF

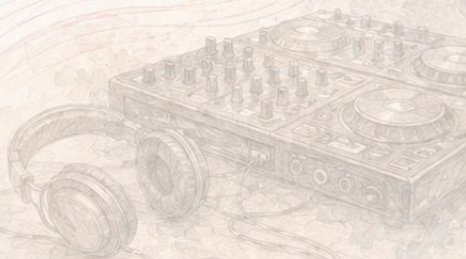
978-80-88553-66-3 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Věnování:

Všem, kteří neumí tančit a je jim to jedno.

1.

„Pořádně tu otočku! Neflákej to! Tvrďeji! Bože, Loret, baví tě to vůbec?“

„Ne,“ zamumlám si pro sebe a protočím oči.

Můj taneční partner se tomu tiše zasměje.

„Co prosím?“ Trenér, což je vlastně můj otec, pozvedne obočí a měří si mě kárajícím pohledem.

„Nic, tati. Omlouvám se, už to bude podle tvých představ,“ sklopím zrak k zemi.

Nedovolím si odporovat. Vím, že tanec pro něj znamená všechno. S mojí matkou byli esa v latině, nikdo na ně neměl. Jejich tanec znamenal vždycky mnohem víc než jen pohyb dvou těl. Tančili, protože to byl jejich život – jako by na parketě neexistoval nikdo jiný než oni.

„To bych prosil. Dáte to na hudbu a chci v tom cítit vášeň. Jasný!“ Zapne aparaturu. Tělocvičnou se nesou latinské rytmy a my dva se dáváme do tance.

Tentokrát je táta spokojený. Pořád říká, že sem přirozený talent, jen potřebuji, aby se na mě řvalo, když chce, abych dělala věci pořádně. Při trénincích to pro mě není otec. Je to trenér a podle toho se taky chová. „Skvělé, prostě krása,“ tleská. „A ani tě to nebolelo, Loret. Denisi, ty se neboj na ni sáhnout. Latina je o spojení dvou těl, musí z vás být cítit, že po sobě toužíte. Svou vášeň musíte přenést i na diváky, ale samozřejmě si ji nechte jen u tance. Pokud zjistím, že ses mé dcery takhle dotýkal i v jiných případech, už nikdy si nezatančíš,“ vyhrožuje mu v naprostém klidu, zatímco si balí své věci.

Denis nasucho polkne a dá ruce do obranného gesta. Odstupuje ode mě se slovy: „Pane, nebojte. Vaše dcera je mimo mou ligu,“ usmívá se na mě. „Za prvé se jí bojím a za druhé bych vám to neudělal.“

„To je jediné dobře. Lor, já mám ještě pracovní schůzku, tak se budeš muset dopravit domů sama,“ zkoukne své hodinky.

„V pohodě, tati. My si stejně ještě s Denisem zajdeme do klubu. Nevím, v kolik dorazím, tak mě nečekej,“ líbnu ho na tvář. „Měj se hezky.“

„Ty taky, pá a nezlob,“ vztyčí na mě ukazováček.

Na svůj věk nevypadá vůbec špatně. Na ostře řezané tváři s vystouplou bradou má lehké strniště, které ho dělá neodolatelným, špinavě blond rovné vlasy nosí stažené dozadu. Sem tam mu do obličeje upadne neposedný pramínek, ale nejdokonalejší jsou jeho neustále se měnící oči. Na sluníčku mají zelenou barvu. Když slunce zajde, mění se na světle hnědou, a pokud se na mě zlobí, stávají se čokoládovými. Je ho škoda. Takový fešák a po smrti mé matky si nedokázal najít jinou.

„Neboj, budu hodná.“ Jen co odejde, cítím na svém pase cizí dotek. „Život ti není dost drahý?“ otočím se a omotávám Denisovi ruce kolem krku.

„Nemyslel jsem si, že se ve svých dvaadvaceti letech budu muset schovávat před tátou své holky,“ sjíždí rukama na mé pozadí a prudce mě zvedne na sebe. Omotám mu nohy kolem pasu. Miluji jeho vypracované tělo. Velké ruce, modré oči a blond vlasy, které nemá nikdy upravené.

„Jenže ty se neschovááš, jen náš vztah tajíme,“ pomalu se blížím k jeho rtům.

„No jo, on je v tom vlastně rozdíl,“ řekne ironicky. Nese mě k velké žíněnce, na kterou mě hodí. Leknutím vypísknu a směji se.

„Nestěžuj si a dej mi pusu,“ mačkám jeho bílé tílko ve své pěsti a přitahuji si ho k sobě. Políbí mě tak vášnivě, že se okamžitě roztékám. Přetáhnu mu svršek přes hlavu a pohladím jeho dokonalou hrud’.

„Miluju tě, a ani tvůj táta mi v tom nezabrání.“

„No hurá, kde jste celou dobu byli?“ vítá nás parta.

V klubu je narváno jako každý víkend. Usedáme do svého boxu, do kterého nikdo jiný nesmí – pokud se o to někdo pokusí, vyslouží si tím taneční kolečko s jedním členem naší party. To znamená, že každý ukáže to nejlepší, co v něm je, a ten s větším aplausem vyhrává. Poražený musí za vítěze zaplatit večerní útratu. Nutno říct, že naši partu nikdo nikdy neporazil, takže si nikdo netroufá nám místo zasednout.

„Pardon, lidi. Měli jsme trénink. Můj tchán, který mě bere všemi deseti, chtěl mít všechno dokonalé,“ posadíme se a Denis si mě bere na klín.

„Konečně ses odvážil mu říct, že chrápeš s jeho dcerou,“ usmívá se Seb. Je to plešatý černoch, který má dva metry.

„Sebe, nech toho provokování a radši mi řekni, proč se chováš jako kretén?“ odsekne Denis.

„Abych dohonil tebe, kámo.“

„Vy dva se musíte pořád provokovat,“ kroutí hlavou Laura.

„Jako bys je neznala. Necháme je dohadovat se o tom, kdo z nich má menší mozek, a jdeme si zatancovat?“ Car se zvedá a pohybuje se do rytmu hip-hopové hudby.

„Tyno, jdeš taky?“ ptá se Laura. Všechny se zvedáme a tanečním krokem jdeme na parket.

Laura mě drží za ruku a tahá mě za sebou.

Na parketě jsem úplně jiný člověk. Tohle je styl tance, který mě opravdu baví a v němž jsem zatraceně dobrá, ale pro mého otce je to jen nesmyslné poskakování.

Návštěvníci klubu s ním ale nesouhlasí. Podle toho, co se děje, jde o mnohem víc. Kolem nás se dělá kolečko a my rozjíždíme kousek ze své staré sestavy.

Tvrdé pohyby nohama střídají ruce a celé tělo. Někdy předvádíme i akrobatické kousky, na které je přebornicí Cara. Je neuvěřitelně ohebná. Tyně jdou zase spíše baletní věci, které umí perfektně zafigurovat do sestavy. Laura a já se navzájem doplňujeme. My jsme ty, co sestavy většinou vymýšlejí nebo na nich mají největší podíl. Samozřejmě každý vkládá své nápady, ale byly jsme to my, kdo dal partu dohromady.

Zanedlouho se na parketě objevují i kluci.

Denis mě chytá zezadu a já se kolem něho kroutím. Používám některé latinské prvky.

„Vypadneme?“ usmívá se Denis.

„Jo.“

2.

„Rodinko, někdo zvoní,“ oznámí robotický hlas poté, co se našim domem rozezní zvonek.

„Zavři klapačku, Jasone,“ vyprsknu, když sbíhám schody.

„Slečno Loret, neměla byste se takto vyjadřovat, k dámě se to nehodí.“

Rozhlížím se kolem sebe a zamračím se.

„Loret si bude mluvit, jak uzná za vhodné,“ odseknou.

„Měl bych vás upozornit, že za dveřmi stojí jistá dívka.“

Protáčím oči a radši jdu otevřít.

„Lauro, ahoj!“ Objímáme se, jako by to nebylo teprve pár hodin, co jsme se viděly.

„Dobrý den, slečno,“ zdraví Jason – tátův nový projekt.

Laura sebou leknutím trhne a chytá se za srdce.

„To bylo, kurva, co?!“ vyjekne, když slyší hlas, ale nevidí, komu patří.

„Slečno, slovo, které jste použila, se k mladé dámě nehodí,“ napomíná ji Jason stejně jako mě.

„Tatí!“ zavolám nahoru. „Mohl bys ten hlas prosím vypnout? Mám vážně strach, že mě donutí spáchat sebevraždu.“

„Tak to budeme dva. Už jdu na to,“ ozývá se z horního patra otec.

„Táta zkusí zase jeden ze svých projektů,“ vysvětluji Lauře. „Říká mu *Domáci strážce*, ale zatím působí spíš jako příručka etiky.“

„Dámy, musím se s vámi rozloučit. Odcházím do režimu spánku,“ protáhne poslední slovo a pak konečně zmlkne.

„Dobrou, Jasone.“

„Tak, a je po něm. Musím ho ještě s týmem doladit, ale myslím si, že to bude trháč,“ táta schází po schodech přímo k nám.

Jeho prací jsou všemožní počítačové a mechanické pomocníci. Firma, kterou vlastní, je jedna z největších v zemi. Několikrát ročně cestuje kvůli zakázkám do zahraničí a jméno Frederick Anderson je známé – nejen kvůli jeho tanečním dovednostem, ale také proto, že dokáže z ničeho udělat takovou technologickou bombu, že po ní touží celý svět.

„Jo, to bys měl. Ono by se taky mohlo stát, že nám tady bude stepovat dav rozzuřených lidí s loučemi“ souhlasím s ním, zatímco Laura si ho zamilovaně prohlíží.

„Zdravím tě, Lauro. Jak se máš, co škola a rodiče?“

Laura je do mého táty platonicky zamilovaná od prvního setkání.

„Dobrej. Škola voprz, mám se celkem fajn a rodiče vás pozdravují. Mám vás pozvat na zejtřejší grilovačku a táta vzkazuje, že máte donýst zas ty doutníky, co minule,“ vyslovuje na jeden nádech.

Otec kýve hlavou, přechází k baru a vytahuje z něj dřevěnou krabičku. Předává ji Lauře se slovy: „Že rodičům děkuju za pozvání, ale bohužel mám ještě dost práce s Jasonem, takže budu muset odmítnout, ale tady jsou ty doutníky.“ Natahuje k ní krabičku, jenže ona ji odmítá. Ustupuje od něj, kroutí hlavou a přehazuje si své rovné černé vlasy na stranu.

„Na to vám kašlu, rodiče mě pak zas zprdnou, že jsem vás nedokázala překecat. Ne a ne. Zítra je sobota, takže normální lidi nepracujou a vy mi jako normální přijdete, takže v šest u nás!“ Ne pro ni zkrátka není odpověď. Chytá mě za ruku a rychle utíkáme do mého pokoje, aby otec nestihl znovu odmítnout. „Zatím, pane Ef!“ praskne za námi dveřmi.

„Ty to prostě s mým tátou umíš, to se musí nechat. Jen málokomu se podaří, aby ho přinutil dělat něco, co nechce,“ sedám si na postel. Pohrávám si s prsty a sklápím hlavu. Závidím jí tuhle vlastnost. I já bych tátovi chtěla říct, že nechci tančit latinu, že chci tančit svůj vlastní styl a

že jsem v něm dobrá. Jenže na to nemám odvalu, proto tančím hip-hop potají a tajím i svůj vztah s Denisem. Otec v něm vidí zlo. Tanečník je prý dobrý, ale něco mu na něm nesedí, prý je to průšvihář a není na něj spoleh. Dokonce mi začal hledat nového tanečního partnera. Zatím jsem to Denisovi neřekla, pořád doufám, že to tátů přejde.

„Lor, co je s tebou? Vnímáš mě?“ šťouchá do mě Laura a sedá si vedle mě. Na hlavu si nasazuje moji tmavě modrou kšiltovku a upravuje si vlasy. „Zase táta?“

„Jo, zase mi hledá nového partnera. Jak to mám Denisovi říct?“ promnu si oči. Až teď si Laura všímá, jak moc jsem smutná.

„Ježíš, to je krutý,“ chytne mě za ruku.

„Vůbec nevím, co mám dělat. Je mi dvacet jedna a musím tajit, co mě baví, a bojím se mu říct, že mám přítele. Je to hodný kluk, tak proč nemůžu normálně tátovi říct, že jsem zamilovaná?“ vylévám si srdíčko tak, jak to dělám vždycky. Laura je pro mě jako sestra, kterou jsem nikdy neměla.

„Hele, já tě zkusím rozveselit. Tvůj táta je prostě pedant, to víme všichni, ale já pro tebe mám takovou zprávičku.“ Přejde k mému počítači a začíná v něm něco hledat. „Koukej, v Riu se koná jedna z největších tanečních soutěží z celého roku. Jde o to probojovat se do čtvrtfinále. Natočíš video, pošleš ho a buď tě vyberou, nebo ne. Kdyby nás vybrali, jeli bychom do Ria a můžeme vyhrát hlavní cenu, což je tancovat pro ty nejznámější zpěváky!“ Laura září jako halogen.

Sednu si vedle ní a koukám na hlavní stránky soutěže. Lhala bych sama sobě, kdybych řekla, že mě to neláká, jenže před očima mám neustále otce.

„Lauro, to je skvělé, vážně bych to chtěla zkusit. Museli bychom hodně makat, vymyslet něco, co ještě nikdy nikdo nepředvedl, ale jak mám tátovi říct, že pojedu do Ria? Pokud by nás samozřejmě vybrali.“

„To jsem taky naplánovala. Kdybychom se tam dostali, mohla by ses domluvit s tetou.“ Má to vymyšlené do posledních detailů. Zřejmě už má doma i sbalené věci. Usmívám se a s jekotem po ní skočím, až obě padáme na zem. Křičíme radostí.

„Jste v pořádku?“ ptá se překvapeně táta, když vlétne do mého pokoje. Rychle si stoupnu a zavírám obrazovku notebooku.

„Jo, jsme, jen jsme trochu blbly.“ Tak ráda bych mu řekla, proč máme radost, ale on by to neschválil. Nikdy nechce slyšet, co bych si přála já. Prostě mi dal plán a já ho dodržuji. Nevšimla jsem si, kdy přesně to začalo. Všechno jsem si uvědomila, až když bylo pozdě, a teď se to nedá vzít zpět. Miluji ho, ale jeho láska mě dusí. Žiji ve zlaté kleci bez možnosti dělat to, co chci já.

3.

„Frede, je až neskutečné, jak tvá dcera dospěla,“ zaslechnu Penelopu – Lauřinu matku. Je to krásná žena po čtyřicítce, její snědá plet' vypadá jako mléčná čokoláda a ve stejné barvě má i oči. Černé, krátké vlasy má stažené do culíku.

„Jo, taky se někdy dívím,“ odpovídá otec. Otáčí se k provizornímu parketu, který pro nás mladé vytvořil Lauřin táta Alek. Ten otáčí maso na grilu a usmívá se, když vidí, jak se otec mračí na Denise, se kterým se na sebe zamilovaně koukáme přes celou zahradu.

„V klidu, chlape,“ podává tátovi pivo. „Měl by ses smířit s tím, že je dospělá a má právo se zamilovat.“ Otec se mračí ještě víc.

„Mám strašný hlad. Kdy už to bude, Aleku?“ přibíhám ke grilu a uždibuji kousek masa, abych zastavila jejich debatu. Alek mě plácne přes ruku, já se ale jen usměji a dám si maso do pusy. „Hm, nikdo neumí naložit gril jako ty,“ lezu mu trochu do zadku.

„To maso jsem ale nakládala já,“ ozve se Penelopa.

„To já přece vím, ale musím pochválit i tvého manžela,“ směji se.

Známe se všichni už spoustu let. Penelopa a Alek chodili k tátovi na lekce pro dospělé, když měl ještě svou taneční školu. Tam jsem se seznámila s Larou. Tenkrát nám bylo dvanáct let a od té doby jsme nejlepší kamarádky.

Z repráků se ozývá salsa. Denis na mě zavolá: „Tak kde jsi?“

Než však stihnu udělat krok, ozývá se táta: „Takhle se žena o tanec nežádá,“ napomene ho. Chytne mě za ruku a se vši lehkostí mi líbá hřbet. „Smím poprosit svou dceru o tanec?“

Jsem v šoku. Nikdy jsem se svým otcem netančila. Ne že bych nechtěla, ale on to vždycky odmítal.

„Tati!“ nadšeně vydechnu. Usmívám se jako malá holčička, když ho následuji na parket. Jeho taneční postoj je dokonalý, jeho kroky působí tak přirozeně jako chůze.

Nedává do tance tolik síly, jako kdyby byl na soutěži, spíš si to jen užívá a je maximálně uvolněný. Několikrát mě protočí kolem mé osy a pak mě prudce trhne k sobě.

„Jsi celá matka, když tančíš,“ řekne pyšně.

„To není pravda. Nikdy nebudu tak dobrá jako ona,“ otočím se mu pod rukou. „Vy dva jste byli neporazitelní.“

„Ale no tak, věř si trochu. Jen tvá matka měla jistější otočky, to doladíme. Jinak jsi dokonalá a já jsem na tebe pyšný,“ políbí mě na zpocené čelo. „Teď se jdu pořádně napít, jsem hotovej,“ ovine se rukou a vyplazuje jazyk.

„Já se jdu trochu upravit. A tati,“ chytanu ho za zápěstí, než odejde. „Děkuji ti za tanec.“

„Bylo mi ctí,“ přiloží si ruku na hrud' a lehce se ukloní. Když se vzpřímí, má pár vlasů v obličeji.

Mrknu na něj a jdu do domu. Vydám se do koupelny, kde si opláchnu obličej. Podívám se na svůj obraz v zrcadle. Skloním pohled ke svému břichu a hlasitě vydechnu.

„Tady jsi,“ vlétne do koupelny Denis. „Potřebuju nutně pusu, nebo umřu.“ Na nic se neptá a políbí mě. Usmívám se, ale pravdou je, že už několikrát jsem měla chuť zatáhnout ho do domu a ústně ho znásilnit.

„Taky jsi mi chyběl,“ postavím se na špičky. Držím jeho obličej v dlaních a líbám ho tak dravě, až mu shodím kšiltovku, kterou měl na hlavě.

„A asi dost, co?“ chytne mě za boky a opře mě o zed'. Omotávám mu nohy kolem pasu a zajižďím rukou do jeho vlasů. Denis hlasitě vydechne a odtáhne se ode mě. „Hej, pomalu,“ napomíná mě zadýchaně. Zelené oči mu potemní vzrušením, rty má roztažené do klukovského úsměvu a jeho blond vlasy vypadají jako obydlí pro všechno plectvo světa.

„No tak toho tedy nechám, když nechceš,“ spustím nohu a projdu kolem něj.

Chytne mě za paži a prudce mě přitahuje k sobě. Odhrne mi z obličeje černé vlasy a podívá se mi do bledě modrých očí.

„Kdo řekl, že nechci?“ vrátíme se k tomu, kde jsme přestali zrovna ve chvíli, kdy se dveře koupelny otevřou a v nich stojí můj otec.

„Loret, budu... Ty parchante! Vypadni od ní!“

Oba k němu stočíme pohledy. Vykulím oči a nevím, co mám dělat, když se objeví u nás a sápe se po Denisovi.

„Tati, nech ho být!“ zatarasím mu cestu, ale on mě odhodí stranou.

„Pane, já... Do hajzlu!“ Denis se drží za tvář, kam mu otec právě uštědřil ránu pěstí.

„Tati, zbláznil ses?!“ vykřiknu a stavím se před Denise. „Zlato, jsi v pořádku?“ zkoumám jeho tvář, načež Denis jen přikývne a vyplivne krev do umyvadla. „Kurva, ten má ránu.“

„Jak zlato?!“ nechápe otec.

„Miluju ho.“

„A já ji. Trenére, neměli jsme to před vámi tajit, ale pravdou je, že spolu chodíme už skoro rok,“ přiznává Denis.

„Tati, už nejsem malá holka, smíř se s tím, že mám přítele. Denise znáš, není se čeho bát,“ snažím se ho obměkčit.

„Takže s ním i spíš?“

„Tati, Bože...“ Nechci mu na tohle odpovídat, je to trapné.

„Odpověz!“ trvá na svém.

„Ne pane, ani jsem se jí nedotkl,“ lže Denis. Zpražím ho pohledem. Chápu, že se bojí, ale já už nechci lhát.

„Snad sis nemyslel, že jsem pořád panna. Vzpamatuj se. Tyhle věci jsem dávno probrala s Pen,“ odfrknu si. Zvláštní, a ani to nebolelo. Teda Denise asi trochu jo, ale mně se neskutečně ulevilo.

„Ty spíš s mojí dcerou?!“

„Ne.“ zalže Denis.

„A zase mi kecáš!“ rozbíhá se za ním.

„Utíkej!“ strčím do něj. Denis bere nohy na ramena. Jen tak tak probíhá kolem táty, který ho nahání. Denis vybíhá ven, kde málem srazí Penelopu a hned po ní Aleka.

„Ty šmejde, zabiju tě!“ křičí táta a dál běží za Denisem.

„Aleku, Pen, udělejte něco, nebo ho zabije!“ prosím je se slzami v očích. Všichni se přestanou bavit a jen sledují, co se děje.

„Co se stalo?“ zaječí Alek. Celé je to komické, ale já se nesměji. Začínám toho mít dost.

„Zjistil, že spolu chodíme, a právě se dozvěděl, že už nejsem panna,“ nikdy jsem se necítila trapněji. Můj otec nahání mého kluka před všemi známými a přáteli kvůli tomu, že mě ojel.

„A jéje. Aleku, jdi ho zkrotit,“ zavelí Penelopa. Alek poslechne a Pen mě objímá. „Neboj, on se s tím smíří. Měla bys vidět Aleka, jak vyšiloval,

když si Laura přivedla domů prvního kluka.“ Tomu se mi nechce věřit. Alek a můj otec se vůbec nedají srovnávat. Můj otec žije jen prací a tancem. Ne že by mě neměl rád, to ne – právě naopak, dusí mě svou láskou a zamyká mě ve zlaté kleci.

„Trenére, já vám naposledy říkám, že vaši dceru miluju,“ opakuje snad po desáté Denis. Teď je ale klidnější, když je mezi nimi Alek.

„Tati, uklidni se!“ našťavaně se na něj dívám. „Chováš se jako blázen. Bože, tak mám kluka a spím s ním. Jsem už dost stará na to, abych na to měla právo!“ Křičím. Mám toho akorát dost. Nebude mi pořád řídit život. Odmítám už být jeho loutkou, která se bojí i nadechnout.

„Nechci, abys s ním chodila!“ řekne a já se musím ironicky zasmát.

„Ale to mě ani trochu nezajímá. Nemůžeš mi to zakázat. Miluju ho,“ přecházím k Denisovi a objímám ho kolem pasu. Přitiskne si mě k sobě a usmívá se na mě svou zakrvácenou pusou.

„Ne? A co když ho vyhodím? Už nebude tvůj taneční partner,“ vyhrožuje, ale ani to na mě neplatí. Dívám se na Denise plná odhodlání a něčeho, co jsem ještě nikdy necítila, ale strašně se mi to líbí.

„Tak přestanu tančit i já. Lásko, půjdeme jinam?“

Konečně jsem se odhodlala vzepřít svému otci a našla potřebnou dávku odvahy, aby mi bylo všechno jedno.

Denis přikývne a už mě táhne pryč.

„Loret, okamžitě se vrať!“ křičí otec za námi, ale mně je to jedno. Odcházím ruku v ruce se svou láskou a všechno mám naprosto na háku.

4.

Už jsou to tři dny, co jsem se pohádala s tátou. Za tu dobu jsem mu neodepsala na zprávu a ani nezvedla mobil.

Ale i když je mi u Denise fajn, necítím se tu dobře. Jedna místnost menší než můj pokoj, není úplně to, co chci. Sprcha, kde mi jednou teče vařící voda a pak ledová, taky není zrovna to, po čem toužím.

A nejhorší na tom všem je, že prostě nedokážu usnout. Proto se právě teď nad ránem snažím najít své věci a chci jít domů. K tátovi.

„Kurva, tady se fakt ztratím i já,“ syčím vzteky. Je mi fuk, že Denis spí, rozsvítím si.

„Hm, lásko, co to děláš?“ mumlá a otáčí se na bok. Natahuje ruku a stáhne mě zase do postele.

„Musím jít. Jsem tu už tři dny a táta mi už nejmní stokrát psal a bilionkrát volal,“ vymaňuji se z jeho sevření a jdu se obléct. Natahuji na sebe džíny, ale tričko stále nemůžu najít. „Kde je, sakra, to tričko?“ Dávám si ruce v bok a rozhlížím se po místnosti.

Denis se zákeřně usměje, vytahuje ruku zpod deky a mává červeným kusem látky.

„Pojď si pro něj.“

Usmívám se a skáču k němu do postele. Pereme se spolu, smějeme se jako praštění, až mě nakonec převalí na záda, chytá mi ruce a zaujatě si mě prohlíží. „Moje nabídka platí. Můžeš bydlet tady. Celý můj byt je sice velký jako tvůj pokoj, ale bude to naše hnízdečko lásky.“ Pouští mé ruce a hladí mě ve vlasech černých jako uhl.

„A já si tvé nabídky nesmírně vážím, ale nemůžu nechat tátu samotného. Denisi, miluju tě, ale myslím si, že spolu ještě nemůžeme

žit.“ Už několikrát na tohle téma přišla řeč a já říkám stále to samé. Popravdě se bojím, že by se tím všechno pokazilo.

„Já vím, a proto miluju já tebe. Dej mi pět minut, odvezu tě domů,“ políbí mě na nos.

O půl hodiny později už vstupuji do našeho domu plná očekávání toho, co tam najdu a jak bude táta reagovat.

„Tati, jsem doma!“ házím klíče do košíčku a věším kabelku na věšák. Jdu z chodby rovnou do obývacího, kde ho nacházím. Sedí na bílé rohové sedačce ve tvaru U, chroustá buráky a dívá se na záznamy z dob, kdy ještě tančil závodně. Na sobě má šedivé tepláky a světle modré, ušmudlané tričko. V obličeji má naprosto nepřítomný výraz. Jsem z toho v šoku. Můj otec nikdy nenosí tepláky, vždycky byl upravený a voňavý.

„Ježíši Kriste, co se ti stalo?“ kulím na něj oči.

„Už tě ten tvůj Denis přestal bavit?“ Při vyslovení jeho jména se ušklíbne a bere si další burák.

„Tati, přestaň,“ přecházím k němu a sedám si vedle. Zadíívám se na obrazovku, kde běží moje matka. Jejich paso dobře jsem vždycky milovala – ten tvrdý pohled, práce se sukni, pevné držení těl a otec, ten byl jako opravdový toreador. „Nikdy nepřestanu žasnout, když tohle vidím. Neskutečné,“ opírám se o opěradlo a dál se kochám.

„Tvá matka by věděla, co dělat. Já jsem to asi celé pokazil, co?“ dívá se na mě provinilým pohledem. Jako by si konečně uvědomil, že už nejsem dítě, ale dospělá žena, která má právo se zamilovat a být milována.

„To neříkej. Měla jsem krásné dětství, jen už jsem prostě vyrostla. Tati, Denis je vážně hodný kluk. Chová k tobě respekt a má mě opravdu rád. Prosím, smiř se s tím, že spolu chodíme. Nechci ti lhát nebo ti

zatajovat fakta,“ otočím se k němu celým tělem. Chytám jeho ruce do svých a dívám se mu do očí, které jsou zrovna teď ořechově hnědé. Nastává ticho, které trvá až moc dlouho. Bojím se cokoli říct, bojím se i toho, co řekne on.

„Já mu prostě nevěřím,“ uhne očima.

Táta se vždy snažil, abych měla všechno, chtěl mě vychovat správně a podle mě se mu to i povedlo. „Ale důležité je, že mu věříš ty,“ dodá a já se široce usměji a skočím mu kolem krku.

„Děkuji ti, tati,“ šeptám mu do ucha. Spadlo ze mě napětí, které by mohlo rozsvítit celý New York.

„Ale chci ho poznat i jinak než jen jako tanečníka. Pozvi ho na večeri. Dnes.“ Zákeřně se usměje, což mě docela vyděsí. Napětí je zpět.

Nastává hodina H. Vzala jsem si na sebe zelené šaty do poloviny stehy, které mi obkreslují postavu a černé dlouhé vlasy mám vyžehlené.

„A... ahoj, ty... ty seš... No páni, jsi krásná,“ mumlá. Ještě nikdy mě neviděl ve formálním oblečení.

Jen se usměji a políbím ho na uvítanou.

„Děkuji. Jsi připravený?“

„Ano, tvůj otec mě bude milovat,“ řekne sebevědomě.

„Tak pojď dál,“ ustupuji stranou, abych ho pustila dovnitř. Zavírám dveře a vedu ho do jídelny, kde už se otec ujal nalévání vína a služebná chystá předkrm.

„Dobrý večer,“ zdraví Denis.

„I tobě. Sedni si,“ ukáže mu na židli. Denis jako první odsunuje židli mně a pak se sám usazuje.

Večeře probíhá v klidu, otec se vyptává na Denisovi rodiče.

„Mamka je servírka v bistru a otec pracuje v autoservisu u Bobbyho Lewise,“ odpovídá Denis se vši slušností.

„Ach tak. A co děláš ty?“ vyzvídá dál otec. Mně už to začíná být trapné, dělám na tátu oči, ale on mě naprosto ignoruje. Ani já a ani Denis na vysokou nechodíme. Mě vyloučili, což byl průser číslo jedna. A opravdu se za to stydím. Denis šel radši pracovat, aby se mohl postarat sám o sebe.

„Já dělám ve fastfoodu. Ale časem bych chtěl něco jiného. Víte, můj táta je docela šikovný se dřevem. Chtěl by si založit firmu, která by vyráběla nábytek na míru, a nejen to. I sruby, chaty, prostě různé dřevostavby. Proto dělám vše pro to, abych mu pomohl. Dávám stranou každou korunu navíc a věřím, že mu to vyjde, a pak mu budu pomáhat, protože jsem lásku ke dřevu zdědil po něm,“ usmívá se ne mě a já mu úsměv s pýchou vracím. I když se ho otec snaží všemožně rozhodit, nedává se. Sleduji jeho světlé oči, jemnou pleť, plné rty. Pár blond vlasů mu padá do obličeje. Přiznávám, jsem z něho hotová.

„Takže žádný úvěr? To je celkem risk.“

„Promiňte, pane, ale nesouhlasím s vámi. Podle mě by byl risk vzít si úvěr a pak ho splácet i přesto, že by nám to s tátou nevyšlo. Takhle když se to poser...“ spolkně zbytek slova. „...pokazí, tak přijde o svoje peníze. Ano, člověka to zamrzí, ale aspoň nemusí nic splácet. Může začít nanovo... bez dluhů,“ vysvětluje svou teorii, kterou se řídí – nikdy si zbytečně nepůjčovat.

Tentokrát se otec podívá na mě a věnuje mi úsměv.

„Někdy musíš přijít i s rodiči. Rád bych je poznal. No, nebudu už víc otravovat otázkami. Mám ještě nějakou práci, tak pokud vám to nebude vadit, opustím vás,“ shlédne hodinky a pak vstává. Políbí mě na tvář, popřeje mi dobrou noc a s Denisem si potřese rukou.

„Rád jsem vás poznal, pane.“

„Žádné pane. Jsem Fred.“

„Dobře, Frede,“ usmívá se Denis.

Vlastně to nebylo tak hrozné, jak jsem očekávala, zbytečně jsem se strachovala a propotila litry tělní tekutiny.

Počkáme, až otec odejde úplně, a pak se na sebe vrhneme. Dám mu mlaskavou pusu a zahihňám se.

„Na tátu jsi udělal dojem.“

„A na tebe?“ chytá mě za boky a přitahuje k sobě.

„Ohromný...“ Už se k němu blížím, abych ho políbila, když nás vyruší jeho mobil.

„Promiň, ale tohle musím vzít,“ odchází až na konec místnosti. Mluví dost potichu, ale i tak něco zaslechnu, a to něco se mi vůbec nelíbí. Denis přede mnou nikdy neměl tajnosti. „Co? Ted? Ty ses zbláznila... no dobrá, dej mi deset minut,“ spouští ramena a s úsměvem se otáčí ke mně. „Lásko, budu muset jít, volal mi Sebastian. Má zase nějaký problém.“

Je mi víc než jasné, že lže. Jen kývnu a nechávám si od něj dát pusu na rozloučenou, kterou mu ale neopětuji. „Pá, kotě, zítra se ti ozvu,“ a je pryč. Koukám, jak nasedá do auta a odjíždí.

Nedá mi to, musím vědět, kam jede a proč mi lhal.

„Tati, jdu ven!“ v mžiku jsem taky pryč.

Sleduji ho až k přístavu.

Nevolal mu žádný Sebastian, ale nějaká černoška. Čekám na vhodný čas, abych mohla vystoupit z auta a sledovala je dál.

Jsou tam jen oni dva. Jsem si vědoma toho, že sledovat svého přítele není nic, na co bych mohla být pyšná, ale moje ženská intuice mi jasně říká, že tady prostě něco smrdí.

Když nastává ten správný okamžik, plížím se dál a schovávám se za zatačkou. Moc dobrý výhled nemám, ale jedno je jisté – tohle není dobrý. Nemůžu tomu uvěřit, musím se jít přesvědčit sama, třeba je to celé úplně jinak.

Vycházím ze svého úkrytu. Potichu vstupuji na jachtu, na které je Denis, a mé nejhorší tušení se okamžitě naplňuje. Načapám ho, jak zrovna otevírá malý sejf a bere si z něj hotovost.

„Denisi,“ vyslovuji zklamaně jeho jméno. Myslela jsem si, že on je jeden z mála, komu můžu věřit a kdo by neudělal nic takového, jako je krádež.

Denis se ke mně pomalu otáčí. Jde na něm vidět, že se stydí.

„Loret, co... co... co...“

„Co tu dělám?“ zkržím si ruce na prsou a dokončuji za něj větu.

„Bože, to je skvělý. Takže tvoje holka tě sem sledovala, debile, to sis nemohl dávat bacha!“ bouchá ho ta černoška do ramene, on ji ale vůbec nevnímá.

„Proč to děláš? Jak dlouho a jak, proč, kdy?“ ze samého šoku melu nesmysly.

„Lor, nesuď mě. Ty nic nevíš. Copak si myslíš, že mám plat jako tvůj táta? Nebuď směšná. Já nemám luxusní vilu a služebnictvo jako ty. Vy toho máte tolik, že už ani nevíte co s penězi. Tak jsem se rozhodl vám pomoci. Pár si jich vezmu a aspoň pomůžu tátovi splnit si sen,“ hází

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mezi rytmy***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.